

PROTOKOL BR. 29 O AZILU ZA DRŽAVLJANE DRŽAVA ČLANICA EVROPSKE UNIJE¹

Ugovor iz Amsterdama kojim se menja Ugovor o Evropskoj uniji i ugovori o osnivanju evropskih zajednica i druga relevantna akta

Visoke strane ugovornice,

Budući da prema čl. F(2) Ugovora o Evropskoj uniji, Unija poštuje osnovna prava koja su garantovana Evropskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda potpisanom u Rimu 4. novembra 1950;

Budući da Sud pravde evropskih zajednica ima nadležnost da obezbedi poštovanje prava od strane Evropske zajednice putem tumačenja i primene čl. F(2) Ugovora o Evropskoj uniji;

Budući da prema čl. O Ugovora o Evropskoj uniji svaka evropska država, prilikom podnošenja zahteva za prijem u članstvo u Evropsku uniju, mora ispunjavati uslove iz načela izloženih u čl. F(1) Ugovora o Evropskoj uniji;

Imajući u vidu da čl. 236. Ugovora o osnivanju EZ uspostavlja sistem suspenzije određenih prava državi članici u slučaju ozbiljnog i trajnog kršenja ovih načela;

Podsećajući da svi državljani država članica, kao građani Unije, uživaju poseban status i zaštitu koje im garantuju države članice u skladu sa odredbama Dela II Ugovora o osnivanju EZ;

Imajući u vidu da Ugovor o osnivanju EZ uspostavlja zonu u kojoj ne postoje unutrašnje granice i da garantuje svim državljanima Unije slobodu kretanja i nastanjanja unutar teritorija država članica;

Imajući u vidu da je pitanje ekstradicije državljanina država članica Unije rešeno Evropskom konvencijom o ekstradiciji od 13. decembra 1957. i Konvencijom od 27. septembra 1996. koja je sačinjena na osnovu čl. K(3) Ugovora o Evropskoj uniji i koja se odnosi na pitanje ekstradicije između država članica Evropske unije;

Želeći da se institut azila obezbedi strancima u svrhe zbog kojih je uspostavljen;

Budući da ovaj protokol poštuje ciljeve Ženevske konvencije o statusu izbeglica od 28. jula 1951. godine;

Dogovorile su se o odredbama koje će biti priključene Ugovoru o osnivanju EZ,

Jedini član

Imajući u vidu stepen zaštite osnovnih prava i sloboda koji obezbeđuju države članice Evropske unije, države članice treba smatrati bezbednim državama porekla u pogledu svih pravnih i političkih pitanja pružanja azila u svojim međusobnim odnosima. Shodno tome, svaki zahtev za azil koji podnese državljanin države članice, druga država članica može smatrati dopuštenim i uzeti u razmatranje samo u sledećim slučajevima:

(a) ako je reč o državljaninu države članice koja je, nakon stupanja na snagu Ugovora iz Amsterdama, na svojoj teritoriji odstupila od primene pojedinih odredbi Konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda na osnovu čl. 15. ove konvencije;

(b) ako je pokrenut postupak na osnovu čl. F1(1) Ugovora o Evropskoj uniji sve dok Savet ne donese odluku u tom postupku;

(c) ako Savet, postupajući na osnovu čl. F1(1) Ugovora o Evropskoj uniji, utvrdi da je država članica, čiji je državljanin podnosilac zahteva, učinila tešku i ozbiljnu povredu načela navedenih u čl. F(1);

(d) ako država članica jednostrano donese odluku o zahtevu za azil državljanina druge države članice; o tom slučaju će Savet biti odmah obavešten; po zahtevu će se postupati na osnovu pretpostavke da je zahtev očigledno neosnovan i da ne utiče na mogućnost odlučivanja države članice, bez obzira na okolnosti slučaja.

48. deklaracija uz Protokol o azilu za državljane država članica Evropske unije

Protokol o azilu za državljane država članica Evropske unije ne ograničava pravo države članice da preduzme one organizacione mere koje smatra neophodnim da bi ispunila svoje obaveze iz Ženevske konvencije o statusu izbeglica od 28. jula 1951. godine.

¹ Službeni list Evropske unije C 340, 10. novembar 1997. godine.